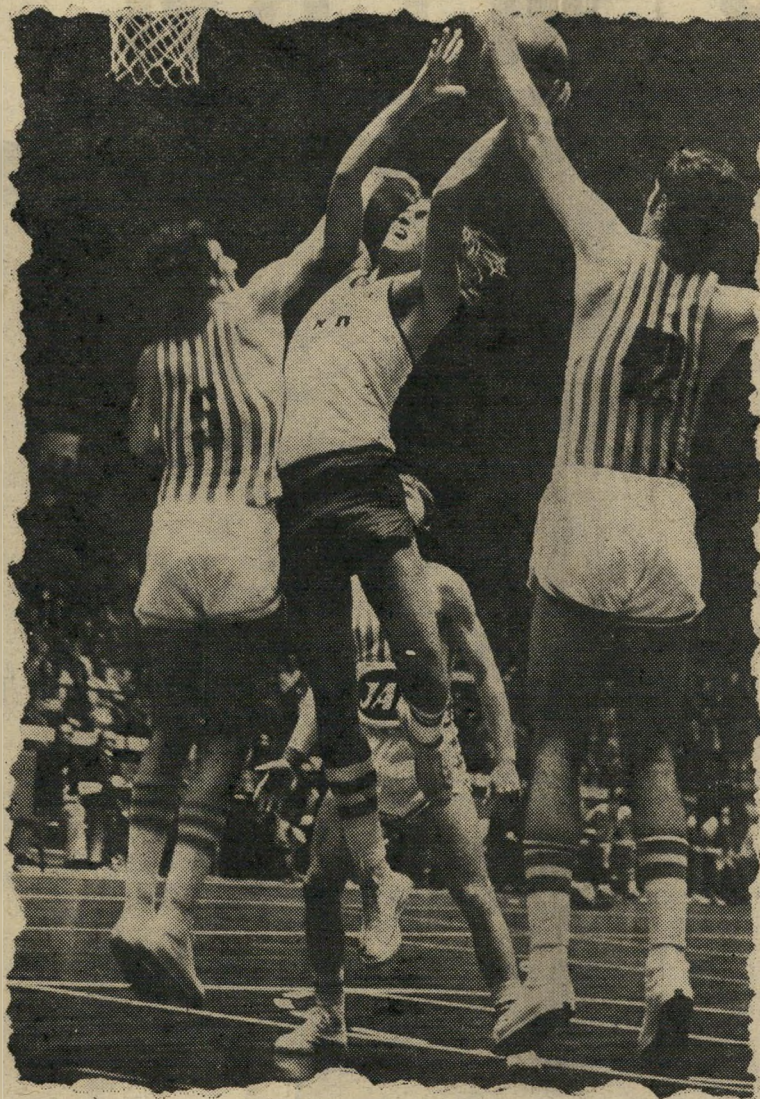

דיין שמח לאיד

דיין, שלא היה ספורטאי מעולם ואף פעם לא התעסק בספורט ולא התעניין בענף ספורט כלשהו. הוזמן לחזות בשעתו בכי אחד המשחקים הבינלאומיים של מכבי תל-אביב, אלופת ישראל הבלתי מעורערת בכדורסל מזה שנים רבות. בהיותו אחד הנציגים הרשמיים הבכירים שהטריחו אי פעם את עצמם לחזות באירוע ספורט מרצון ולא כחובה, הוא התבקש לרדת אל משטח הכדורסל, ללחוץ את ידיהם של המתמודדים משתי הקבוצות.

קהל האלפים מחא לו כף. הצלמים הבויי קו במצלמותיהם. עדשות מצלמות הטלוויזיה זיהו ליוו את מצעדו של דיין שנראה כר ננס בין ענקי הכדורסל. למחרת הופיעה תמונתו של דיין בעתונים במדורי הספורט. הוא גילה שהספורט בכלל, והכדורסל בפרט, עשוי להיות מדיום מצויין להת-

תחרות השווייץ: אלון-דיין

עשרת אלפים צופים עקבו ביום רביעי שעבר אחר משחק הכדורסל הבינלאומי במסגרת משחקי גביע אירופה לאלופות. שנערך באיצטדיון הכדורסל ביראליהו. מאות אלפי צופים מתוחים נוספים צפו במשחק בין קבוצת הכדורסל של מכבי תל-אביב והכוכב האדום בלגרה, באמצעות הטלוויזיה.

היה זה משחק דרמטי ועוצר-נשימה. אולם הדרמה האמיתית התרחשה באותו ערב כיצד הנכבדים ביראליהו. רק מעט סים עקבו אחריה, למרות שמבחינות

אלון ורבינוביץ מרוגזים

חבבות על המונים שאינם מעוניינים בפוליטיקה דווקא.

מאז הסך דיין למעין פטרון של קבוצת הכדורסל של מכבי תל-אביב. הוא משתדל לכבד בנוכחותו כמעט את כל מפגשיה הבינלאומיים של הקבוצה, משתתף בשמרת הפרטיות של שקניה, מסייע להנהלת

כדורסלני מכבי

לחמו במיגרש

ושרי ישראל

נלחמו ביניהם

ביציע

הקבוצה בבעיותיה עם שלטונות הצבא. לגבי הקבוצה עצמה הוא הפך גם מעין קמיע המביא מזל לנצחונות בית.

בשנים האחרונות היה ברור שהכדורסל הוא נחלתו של דיין. הכדורגל היה לעומת

(המשך בעמוד 24)

ברודי לוחץ לדיין במיגרש

מסויימות היא היתה חשובה יותר מהמשיח הספורטיבי שהתנהל על המגרש. היתה זו התחרות על השוויץ, היוקרה והכבוד, שנערכה בין סגן ראש-הממשלה יגאל אלון לבין שר-הביטחון משה דיין. מה שהתחולל באותו ערב בין שני השרים הבכירים יכול היה להיראות כקומדיה מברחת או כפארודיה משעשעת, לוליא היה כה מגוחך ומשפיל.

משה דיין היה הראשון שגילה את ה-פופולאריות הרבה של משחק הכדורסל.

ברודי לוחץ לאלון ביציע

